

Streek, 29.4.95

Geachte heer Twanenburg,

Van ons prettig gesprek van enkele dagen geleden doe ik U hierbij het verhaal van de engelse piloten.

Begin 1944 was ik kampelid in het kamp Emmeloord in de v. v. Polder.

Ik sloep op de kamers bij de kampjangers. Een van de kampjangers woonde in Uth en vroeg ons (een jongen uit Brabant en een uit Groningen en mij) om een zondag naar Uth te komen.

Een behoorlijke weg was er nog niet, maar er was wel een "kanaal" naar Uth. Wij konden in Emmeloord in roeitrotjes huuachtigen en reiden richting Uth tot ± 1 km van Uth. Daar te voeren we in een ryebootje en, bidden het bootje daar liggen en vervolgden onze weg te voet.

3 hand's, na spartijt tapers wij in het donker terug. Bij het bootje aangekomen hoorden wij ineens een stem: "Lobländer!". Twee engelsen stonden in het bootje. Ze waren neergeschoten en met een jorachete aegeland. De een, W. Lottam, kwam uit Leeds en de ander (de naam weet ik niet meer) uit Uth.

Ik was de enige van ^{de} drie die een beetje engels sprak. Zij wilden natuurlijk, zo mogelijk, terug naar Engeland. Wij hadden geen van beiden contact met een ondergrondse organisatie.

Om te beginnen leek het ons het beste dat zij meezingen naar het kamp Emmeloord.

Het bootje was maar geschikt voor hoogstens drie mensen. De traktantse jongen was de beste roeier. De piloten zijn in het bootje gedapt en de Gevinger en ik liepen langs het kanaal te baggeren.

Ik heb hem nog wel gezegd dat de kans heel klein was dat we afdeweg een duitse konde zien. Maar mochten rijgemaakt worden dan zouden wij zeggen dat we van plan waren ons aan te geven. Een eventuele vlucht poging zou n. l. voor ons de doodskop betekenen en voor de piloten alleen maar gevangenschap. Daar gingen ze mee accoord.

In Eumblou, aangekomen moesten wij ze de slaper leggen. Het traal wilder had een van de tarakken (van tth c.a. 10 kamers) leeg stand.

Wij hebben ze in een van de misstekte kamers van de lege tarak gebracht. In de kamf hekken hebben we nog pap gehaald. Ook de dekenen waren daar. Ik kan me nog herinneren dat ik een van de piloten nog wat instopte bij zee: just like mother used to do.

Wij 2 dan de volgende dag met het probleem: Wat nu? De volgende morgen ben ik gegaan naar de arts De Jansen. Hij woonde in een woonark. Met hem hebben wij de piloten een besotje gebracht. De Jansen kon ook niet in een ondergrondse organisatie, maar hij wist dat er in het zekertuigje in Vollenhove twee nuplegers waren die daar wel lid van waren.

Met deze twee verplegers heeft hij toen afgesproken dat hij de volgende nacht de engelsen naar Markeneere zouden brengen [alles te veel natuurlijk]. Daar konden de verplegers niet met een auto zijn. Verder konden zij niet komen want daar was een kanaaltje met een pontje in dat pontje lag altijd van de Westkant $\frac{1}{2}$ kanaal. Bij het pontje aan gekomen hebben wij het slot gesloot en de piloot naar de overkant gebracht. Daar was inmiddels de auto aangekomen.

Daarna heb ik er weinig van gehoord. Wij hebben nog wel enige tijd later een foto van de piloot gekregen (via de verplegers) op hun adresadres, te weten in Friesland.

Na de bereiding heb ik nog wel gehoord dat de Jansen bij een motor ongeval om het leven was gekomen. Het latere ziekenhuis te Eindhoven is naar hem gegaan.

Mits vriendelijke groeten

Hoogachtend

R. I. ARNOLDI

Gladialenlaan 26

4542 CZ HOEK

Tel 01154-1617

